

MALUJI SLOVY

*JITKA
JANSTOVÁ*

MALUJI SLOVY

Jitka Janstová

Maluji...

Maluji obrazy
bez palet a štětce
maluji obrazy
nočními slastnými vzdechy
maluji obrazy
vášnivě a lehce
pak jimi nad ránem
ozdobím brněnské střechy

Jsem malíř pocitů
bez škol a bez vzdělání
mám pletky s hvězdami
a stříbrem bledé luny
jsem malíř pocitů
bez peněz, bez vyznání
potulný umělec
ladící duši struny

Maluji obrazy
a rámuji je ránem
maluji obrazy
duhovou symfonií
maluji obrazy
jež znějí lásky chrámem
maluji obrazy
milostnou poezií...

Žena

Jsem nedočkavá i trpělivá.
V koutku schoulená i divá.

Vyčkávám.

Zádumčívá.

Celá staletí zkamenělá.

Drolím se na prach.

Větrem rozprášená

do polí a strání.

V hlínu proměněná.

Uhnětená.

V Pálavských kopcích nalezená.

Mám svoji hrdost,

znám svoji cenu,

abys ji miloval,

Bůh stvořil ženu...

Obyčejná

Jsem holka obyčejná,
bezpečně se ztratím v davu,
neumím lyžovat
a kanál La Manche nepřeplovu,
miluji květiny,
a nejvíce ty barvy lila,
co není na prodej
jsem dávno snad už pochopila.

Nestojím o to
dědit po strýčkovi z Ameriky,
nikdo mě nepřinutí
leštit u vrchnosti kliky,
a přestože mi ťuká na záda
už šestý křížek,
stále chci objevovat pravdu
z nepřechtených knížek.

V šuplíku na památku schovávám
pár zoubků dětí,
a vím, co odlétlo,
už nikdy zpátky nepřiletí,
a tak si v noci skládám
z okamžiků veršováanky,
a pak je obyčejně napíšu
na bílé stránky.

Jak říkám...
Prostě obyčejná...

Žnec

Pevným a mužným krokem, chladnou rosou ranní
kráčí žnec s kosou přes rameno za svítání,
než slunce žářem zemi sežehne,
než nad hlavou mu stoupne v pravé poledne,
nástroj a ruka, v níž dlí mocná síla,
srdnatě chopí se teď společného díla.

Krok za krokem jde loukou plnou kvítí,
kosení rytmus ve svém pevném těle cítí,
pod hrubou košilí mu hraje každý sval,
nad hlavou v trylcích skřivan píseň zazpíval
a sekáč ví, že každý květ té louky zdejší
navždycky zůstane mu v srdci nejmilejší.

Z kostela zvon čas odpočinku hlásí
a k sekáči se blíží dívka zrajícími klasy.
Chléb a sýr v šátku, džbánek s chladným vínem,
přispěchá ženci zmírnit v žáru žízně trýzeň.

Jak svěží poupě růže, dívka přesladká,
bělostí svítí kůže, pod blůzkou něžná poupátka
a sukně z modrotisku lýtka mladá skrývá,
a oko sekáče se na tu krásu dívá...

Vzduch tetelí se čerstvou vůní sena,
žnec laská dlaní ňadra dívky odhalená,
pak košili svou propocenou svléká...
...a tráva voní, voní do daleka...